

som Udkastet opstiller for denne Regel, nemlig: at Mangelen ikke maa anses som uvæsentlig, har ogsaa sikker Hjemmel i vor Praksis. Afgørelsen af, om en Mangel bør anses som uvæsentlig, maa — ligesom Afgørelsen af, om en Mangel i retlig Forstand overhovedet findes ved Salgsgenstanden — træffes under Hensyn til de særlige Forhold ved det enkelte Køb. Herefter vil efter Omstændighederne alene det, at Køberen med Sælgerens Vidende indtager en Stilling, som gør det øjensynligt, at Genstanden er bestemt til et særligt Brug, kunne bevirke, at en Mangel, som efter en almindelig Dom anses for uvæsentlig, i det foreliggende Tilfælde ikke kan gaa derfor. Navnlig vil Køberens Egenskab at Handlende hyppig have Betydning i denne Henseende. Man har dog ikke ment at kunne følge Handelsstandens Fællesrepræsentation i dens Ønske om en bestemt Regel, hvorefter — i Lighed med, hvad der er foreskrevet i § 21 om Forsinkelse fra Sælgerens Side — enhver Mangel ved Handelskøb anses for væsentlig, end ikke med den subsidiært henstillede Tilføjelse: „naar den ikke aabenbart savner al Betydning.“ Under Hensyn til, at Afgørelse af, om en Genstand er mangelfri eller ej, i Modsætning til Afgørelsen af, om Leveringstiden er overholdt eller ej, ofte kan være meget vanskelig og yderst tvivlsom, vilde en Udtalelse i Loven af et saa almindeligt Indhold i betænkelig Grad aabne Døren for chikanøs Afvisning af Salgsgenstanden. Det følger iøvrigt af Udkastets § 1, at de særlige Kutymer om bestemte Spillerum for Kvalitetsafvigelser, som i Henseende til Køberens Ret til at afvise Salgsgenstanden, den være individuelt eller generisk bestemt, allerede ere eller i Fremtiden maatte blive fæstnede for visse Brancher, forblive ubørte af Regelen i § 42. — Har Sælgeren udvist en svigagtig Adfærd, f. Eks. ved at skjule eller fordølge Mangelen for Køberen, bør denne være berettiget til at hæve Købet, selv om Mangelen maa anses for uvæsentlig.

Den Beføjelse til at kræve et Afslag i Købesummen, som § 42 indrømmer Køberen i Anledning af en Mangel ved Salgsgenstanden, vil muligvis være ny i dansk Ret. Dens Indrømmelse er dog ikke blot stemmende med almindelig evropæisk Ret, jfr. f. Eks. den tyske borgerlige Lovbogs § 462, Schweiz. Art. 249, den franske Code civil art. 1644, Sale of Goods Act Sect. 51, se ogsaa det ungarske Udkast § 1434, men synes ogsaa vel forenelig med de hos os raadende Retsanskuelser. Som Vidnesbyrd herom kan man henvise til, at Erfaringen noksom viser, at en saadan Ordning, selv uden positiv Lovregel herom, i den loyale Handel næsten aldrig støder paa Vanskeligheder fra Sælgerens Side, naar den foreslaas af Køberen, og Sælgeren enten selv indrømmer Tilstedeværelsen af Mangelen eller denne foreligger tilstrækkelig oplyst for ham. Det maa ogsaa erkendes, at denne Regel i mange Tilfælde indeholder den eneste retfærdige og fuldtud billige Ordning af Mellemværendet mellem Køber og Sælger. Køberen vil nemlig hyppig have en særlig Interesse i at beholde den mangelbehæftede Salgsgenstand, for hvilken han kan have nødvendig Brug, f. Eks. til at opfylde en indgaaet Forpligtelse, som han ved Hjælp af Salgsgenstanden trods dens Mangelfuldhed kan klare sig nogenlunde uskadt ud af, medens han ikke i Øjeblikket kan skaffe sig en tilsvarende Vare andetsteds fra eller kun kan skaffe sig den mod uforholdsmæssige Opofrelser. Nægter man nu Køberen den heromhandlede Beføjelse, vilde dette da ofte føre til, at han overhovedet ikke fik nogen Erstatning for Mangelen, idet han saa at sige for enhver Pris vilde vælge at beholde det Leverede trods dets Mangel. Disse Betragtninger føre til, at Køberen bør have Ret til at beholde Salgsgenstanden som en paa Grund af Mangelen alene delvis Opfyldelse og som Følge deraf kræve et Afslag i Købesummen. Det Forhold, hvori Købesummen kan fordres nedsat,